

Arrest

nr. 282 386 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 september 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 februari 2022 in functie van zijn minderjarig Belgisch kind een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 29 augustus 2022 de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag wordt afgewezen. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. die op 24 02.2022 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Algerije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met zijn Belgische kind, de genaamde [B.I.] [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15 12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument. '

Als bewijs van zijn identiteit legt betrokkene bij zijn aanvraag een vervallen paspoort van Algerije N° [...] voor, "afgeleverd op 29.04.2021 en geldig t.e.m. 29.06.2022".

Aangezien betrokkene geen geldig identiteitsbewijs heeft voorgelegd conform voornoemde wetsartikel voldoet zij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter, 41, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 47 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt het volgende:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurs-handelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige

mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In casu diende verzoeker op 24.02.2022 bij verweerder een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn minderjarig Belgisch kind.

De aanvraag gebeurde bijgevolg op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in functie van dit Belgisch kind, de referentiepersoon.

Verzoeker werd vervolgens op 24.02.2022 door verwerende partij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en hij werd ingeschreven in het rijksregister op zijn adres te Antwerpen. (STUK 2)

De toepasselijke wetsartikelen luiden als volgt:

Artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn. [...]”

Artikel 52, §4, tweede lid van het KB bepaalt vervolgens:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Beide artikelen, dus zowel de betrokken bepaling in het KB als deze in de Vreemdelingenwet, spreken dus over een termijn van zes maanden.

De volgende adagia dienen te worden samen gelezen met voornoemde wettelijke bepalingen:

- “Nemo auditur turpitudinem suam allegans” of “niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen”;
- “Patere legem quam ipse fecisti” of “het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen”.

De aanvraag tot gezinshereniging gebeurde op 24.02.2022. Verzoeker verkreeg op die datum zijn bijlage 19ter (stuk 2), waarop zelf staat te lezen:

“Overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag onderzocht worden door de Minister of zijn gemachtigde. De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 24/08/2022, uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem kan worden betekend.”

Verwerende partij had de beslissing aldus moeten nemen ten laatste op 24.08.2022, en dus binnen de zes maanden, bij gebreke waaraan de verblijfsaanvraag diende te worden goedgekeurd.

Betrokkene heeft zich dan ook aangeboden op de gemeente op 24.08.2022 om 14.50 uur waarbij hem werd mede gedeeld dat hij zijn F-kaart kon aanvragen, hetgeen hij toen heeft gedaan.

Toch volgde de bestreden beslissing nog, deze werd pas genomen op 29.08.2022, en dus 5 dagen te laat. Op 30.08.2022 verzond de gemeente hem deze beslissing/bijlage 20 per aangetekende zending.(STUK 1)

Verwerende partij had nochtans een F-kaart moeten afleveren aan verzoeker overeenkomstig artikel 52, §4, tweede lid KB, daar er geen geldige beslissing is genomen binnen de termijn van zes maanden zoals bepaald in voornoemd artikel en in artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet.

Bovendien voldoet verzoeker aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet (zie infra).

6.

Voor zover verwerende partij zou verwijzen naar het arrest Diallo, wenst verzoeker het hierna volgende aan te halen.

Uw Raad heeft al meermaals geoordeeld dat het arrest Diallo enkel geldt voor familieleden van Unieburgers. Verzoeker verwijst daarvoor naar het arrest van Uw Raad nr. 246 631 dd. 22 december 2020 en citeert het volgende (STUK 5):

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst louter volledigheidshalve op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Het staat niet ter discussie dat verzoeker een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden indiende in functie van zijn Belgische vader. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat deze heeft gebruik gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. De vader van verzoeker moet dus als een statische Unieburger worden beschouwd (zie tevens supra).

(...)

Waar de verwerende partij verwijst naar het Diallo-arrest van het Hof van Justitie en stelt dat het Europees recht – zoals verduidelijkt in het arrest DIALLO – immers niet toelaat dat de overschrijding van een beslissingstermijn ertoe zou leiden dat automatisch een verblijfskaart wordt toegekend – en dit nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij de gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van een statische Belg, kan deze redenering niet gevolgd worden. De verwerende partij vervolgt dat het betoog van de verzoekende partij tegenstrijdig is omdat een uniforme, Europeesrechtelijke interpretatie van artikel 42 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat de overschrijding van de daarin gestelde termijn niet kan leiden tot de automatische afgifte van een verblijfskaart.

De door de verzoeker ingediende aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Voor het overige verwijst de Raad naar wat hierboven al werd uiteengezet."

In casu heeft betrokkene een aanvraag ingediend o.b.v. statische Belg, zodat het arrest Diallo in casu niet van toepassing is.

Het middel is aldus gegrond.

7.

De aanvraag door verzoeker werd door verwerende partij geweigerd op 29.08.2022, daar verwerende partij meent dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Eén en ander klopt evenwel niet...

Artikel 40ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Verwerende partij meent dat aangezien verzoeker geen geldig identiteitsbewijs heeft voorgelegd conform voornoemd wetsartikel dat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Nochtans stelt verwerende partij in haar beslissing het volgende:

"Als bewijs van zijn identiteit legt betrokkene bij zijn aanvraag een vervallen paspoort van Algerije N° [...] voor, "afgeleverd op 29.04.2021 en geldig t.e.m. 29.06.2022."

Het paspoort dat verzoeker ten tijde van zijn aanvraag voorlegde was toen geldig! (STUK 3) Verwerende partij negeert trouwens ook het feit dat verzoeker tevens een geboorteakte voorlegt waaruit ook zijn identiteit blijkt.

Met andere woorden was het paspoort van verzoeker geldig bij de indiening van zijn aanvraag en dit t.e.m. 29.06.2022. Verwerende partij had tevens in mei 2022 nog gevraagd om extra documenten voor te leggen en ook dan was het paspoort van verzoeker een geldig paspoort. Het paspoort is slechts vervallen eind juni 2022 en dus kort voor het nemen van de beslissing.

Het feit dat enkel nog een geldig document aanvaard wordt is verder betwistbaar.

Volgens artikel 52 Verblijfsbesluit, dat uitvoering geeft aan artikel 40ter Vreemdelingenwet, moet de identiteit bewezen worden overeenkomstig artikel 41 Verblijfswet. Volgens dat artikel, dat uitgevoerd

wordt in artikel 47 Verblijfsbesluit, kan men het bewijs van de identiteit ook op andere manieren bewijzen, bijvoorbeeld met:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Deze soepele regels voor het bewijs van identiteit komen voort uit het Unierecht (zie HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99). Het is moeilijk in te zien waarom dezelfde bewijsregels niet van toepassing zouden zijn op het verblijfsrecht van ouders van een minderjarig Belgisch kind. Ook dat verblijfsrecht vloeit immers voort uit het Unierecht (zie HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09).

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker zijn identiteit voldoende heeft aangetoond. Het voorgelegde paspoort en zijn geboorteakte tonen dit aan. De raadsman van verzoeker zond trouwens reeds een schrijven met de uiteenzetting van deze middelen, doch hierop werd niet eens de moeite genomen door de diensten van verwerende partij om hierop te repliceren. (STUK 7)

Verwerende partij besluit dan ook ten onrechte verzoeker geen geldig identiteitsbewijs heeft voorgelegd en dat hij daarom niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Verwerende partij schendt dan ook haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

Het middel is dan ook gegrond.

8.

Tot slot is de motivering van de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de identiteit van verzoeker. Verzoeker legt zijn paspoort voor, zijn geboorteakte en een vonnis waaruit blijkt dat de afstamming vastligt met zijn minderjarig Belgisch kind. (STUK 6) Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met alle voorgelegde stukken.

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM. Terwijl deze wel op de hoogte is van het feit dat verzoeker hier een minderjarig Belgisch kind heeft. (STUK 8)

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden zal dienen te leven van zijn vader (en zijn moeder), en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).”

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart als vader van een Belgisch minderjarig kind.

Artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

[...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 52, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt verder:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

[...]”

Uit een samenlezing van artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgt dat verzoeker de documenten ter ondersteuning van zijn aanvraag tot de afgifte van een verblijfskaart diende neer te leggen bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na het indienen van de aanvraag.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek een mailbericht van 24 februari 2022 van de administratieve diensten van de stad Antwerpen waarbij verzoekers aanvraagformulier met bijlagen werd overgemaakt, blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 24 februari 2022 een kopie van de identiteitspagina van zijn paspoort dat geldig was tot 28 juni 2022 neerlegde. In voormeld mailbericht wordt ook expliciet geduid dat het een *“geldig paspoort”* betreft. Verweerders overweging in de bestreden beslissing dat verzoeker *“bij zijn aanvraag een vervallen paspoort [neerlegde]”* is bijgevolg feitelijk incorrect. De kopie van het paspoort dat verzoeker aanbracht toont duidelijk aan dat de geldigheidsduur van dit document pas verstreek op 28 juni 2022. Het gegeven dat verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de geldigheidsduur van het neergelegde paspoort was verstreken doet aan het voorgaande geen afbreuk en laat niet toe te oordelen dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag niet heeft voldaan aan de wettelijke vereiste om zijn *“identiteit te bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument”*.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK